

Vampire Incarnate

Jako každý večer jsem ležel v posteli a poslouchal staré gramofonové desky s hudbou, která mě uklidňuje a vždy mě přiměje k přemýšlení o všelijakých věcech, ať již pozemských či ne. Jsem již zvyklý spát čelem ke stěně, abych nebyl ničím a nikým rušen, však ten večer jsem nemohl usnout a bdící jsem hleděl do zdi, očekávaje, kdy se dostaví spánek. Dny byly ještě teplé, avšak večery již takové nebyly, leč nikdy nemohu odolat spaní při otevřeném okně a čerstvě proudícím vzduchu. Jak jsem tak hypnotizoval zeď, začínal jsem si všímat hry světla a stínů. Můj první dojem byl, že se muselo jednat o listnatou větev stromu a lampy za ním, nýbrž žádný ze stromů není tak vysoký. Navzdory tomu, mě to celkem uklidňovalo a uspávalo snad lépe, než jakékoliv počítání oveček či co se udává jako osvědčený recept na usnutí.

Když už jsem napůl dřímал, povšiml jsem si něčeho zvláštního – ty větve s listy jakoby laskaly něčí ruce, ne však ruce lidské, tyto měly dlouhé kostnaté prsty a dlouhé nehty. Silně pochybuji, že se jednalo o lidskou bytost či bytost ze zvířecí říše, nejsem sice žádný zoolog, ale tímto jsem si více než jist. Stále mi to vrtá hlavou, slýchával jsem kdysi roztodivné příběhy, mýty a legendy o bytostech, které nežijí na našem světě a zde jsou jen pro své rozptýlení. Údajně mají neuvěřitelnou stavbu těl a těla vůbec.

Druhý den po snídani jsem se oblékl a vyšel ven, měl jsem namířeno do knihovny, porozhlédnout se, zda nenajdu knihy, ze kterých jsem čítával o oněch bytostech. Nedá se říct, že bych tomu nějak příliš věřil, ale jen tak pro zajímavost – proč ne.

Doma, po důkladném pročtení všech spisů, jsem došel k závěru, že se jednalo buď o obyčejný přelud anebo bytost, již autor nazývá Vampire Incarnate. Když nad tím tak přemýšlím, přijde mi to směšné, jak jsem se toho mohl dříve

bát? Možná to způsobil ten živý popis, který člověka doslova vtáhl do děje a těžko se vracel zpět do reality.

Byl jsem se ještě odpoledne projít venku, jen kousek, v blízkosti svého domu jsem se rozhlížel po okolí, po ptactvu na stromech, psech pobíhajících mezi nimi a lidech s hlavami plných nejrůznějších starostí. Po návratu jsem ještě zatelefonoval svému příteli a dlouho do večera jsme si povídali o tom, co jsme v posledních dnech prožili a domluvili se, že ke mně dorazí na přátelskou návštěvu a pár dní spolu pobudeme jako za starých časů. Mám stále v živé paměti, jak jsme spolu podnikali projížďky na koních či jsme se jen potulovali po lese a vždy večer jsme nad sklenkou dobrého pití polemizovali o všemožných prkotinách anebo jsme vzpomínali na zážitky z dětství.

Tedy po dvou dnech dorazil můj přítel Simon, který se ve dvaceti letech, kdy mu zemřeli rodiče a sestra se v čerstvých osmnácti letech vdala za svého prvního nápadníka a odešla z domu, odstěhoval na sever. Konečně jsme opět mohli podnikat mnoho z našich radovánek jako za mládí, za dob, kdy jsme se viděli naposledy, což je minimálně pět let.

Nalili jsme si sklenku bílého vína a rozprávěli o našich příhodách, které byly zábavné, tragické či tajemné. Jak již vše napovídá, po jedné či dvou sklenkách jsem začal vypravovat svůj noční zážitek se stínem, vlastně jsme se tomu společně zasmáli, že se mé unavené smysly nechaly ošálit pouhou větví míhající se ve větru. Ještě po několika dalších krátkých přibězích jsme usoudili, že je nejvyšší čas odebrat se ke spánku. Vzhledem k tomu, že jsem nebyl na jeho návštěvu připraven, ubytoval jsem jej ve svém pokoji a sám jsem si ustlal ve vedlejší místnosti, kterou jsem dříve využíval jako pracovnu, však již dlouho jsem tam nezavítal. Popřáli jsme si dobré noci a každý se odebral do své postele.

Ráno jsem se probudil a cítil jsem se neodpočinitý, rozlámaný a malátný. Samozřejmě, když jsem se v jídelně

setkal se Simonem, který byl vždy ranní ptáče, usmál jsem se a otázal se, jak se mu pod mou střechou spalo. Odvětil, že takovouto noc ještě neprožil a zřejmě již neprožije. Údajně okamžik poté, co ulehl, usnul pokojným spánkem, avšak kolem půl druhé ráno jej probudil šramot u pootevřených oken, a tak vstal a vydal se zjistit, co je tomu příčinou. Vyklonil se z okna a vzápětí, se strachem v očích, odskočil od okna do místnosti a nevěřicně hleděl k místu, jež mu způsobilo takový šok. V prvním okamžiku mi nebyl schopen ani pramálo vylíčit, co vlastně viděl. Vzhledem k tomu, že je to můj dobrý přítel, nenaléhal jsem naň a raději naplánoval klidnou a příjemnou projížďku lesem.

Po několika hodinách kochání se krajinou a vedení nezávazných rozhovorů Simon najednou zvažněl, což mě krapet zneklidnilo, protože co jej znám, tak takový býval skutečně málo kdy – a když už se tak stalo, byl k tomu zatraceně dobrý důvod. Zastavil koně na malé mýtině a seskočil, následoval jsem jeho příkladu, usadil se pod vysokou jedli a tvářil se, jako kdyby viděl zjevení, které se ho chystá právě zabít. Přisedl jsem vedle něj a čekal, až promluví. Otočil hlavu ke mně a spustil: „Viděl jsem to...!“ Zatvářil jsem se trochu nechápavě, leč Simon pokračoval stále víc zmateně, nehledě na to, zda jej chápu či nikoli. „Tu věc, co jsi mi o ní vyprávěl... Viděl jsem to dnes v noci, když jsem se podíval z okna. Nebyl to žádný stín, bylo to skutečné, opravdové, stejné jako teď ty tady. – A to mně právě děsí...“ Tvářil se stále hůř a hůř, začal jsem mít obavy o jeho zdraví – jak fyzickém, tak psychickém. Nečekal jsem na jeho další výlevy šílenství, tak jsem zavelel směrem k domovu, kde, pevně doufám, mu pomůže odpočinek, teplý čaj a jiné „záračné“ metody.

Uložil jsem jej opět do stejného pokoje jako prvou noc, však s tím rozdílem, že jsem chtěl zůstat bdící u jeho lože v případě, že se mu přitíží. Dlouhou dobu jsem jej přemlouval,

ať mi dovolí s ním zůstat, však odmítl mne s tím, že bude-li něco potřebovat, pak zaklepe na společnou stěnu s mým pokojem. Nezbyvalo mi nic, než s jeho návrhem souhlasit a pokojně se odebrat k sobě a doufat, že se během noci jeho stav nezhorší...

Dalšího dne jsem byl již vzhůru, oblečen a přichystán na snídani, nýbrž můj přítel ještě ani nevyšel ze svého pokoje. To mi nedalo, začal jsem o něj mít jisté obavy, a tak jsem tedy vyšel do patra a zprvu zaklepal na dveře, smím-li vstoupit, když se mi nedostalo odpovědi, snažil jsem si namluvit, že je chorý a spí. Jenže jsem chtěl mít jistotu, zaklepal jsem tedy o něco silněji, a když stále nepřicházela žádná odezva, otevřel jsem dveře a vstoupil.

To, co jsem viděl, mi v první chvíli naprosto vyrazilo dech. Simon seděl v čele postele, nohy skrčené u brady a celý se chvěl, jakoby trpěl zimnicí. Byl bledý a k smrti vyděšený, jen Bůh ví, co jej takto zřídilo, protože mi odmítal cokoli říct, ba co víc, nesměl jsem se k němu přiblížit víc jak na 10 stop.

Z pokoje vyšel až kolem poledního a byl schopen a ochoten se mnou mluvit, za což jsem byl rád, jelikož jsem nechtěl volat místního doktora. Usadil se do protějšího křesla a mlčky si nalil Irskou whiskey a upřeně na mě hleděl, měl zvláštní zkoumavý pohled, jakoby chtěl odhalit, zda jsem to skutečně já či nikoli. Sklenku s pitím do sebe kopl jakoby nic a nalil si další, tu už ovšem nechal stát na stole vedle sebe, kdyby potřeboval posílnění během svého vypravování.

„To, co se stalo minulou noc, to bych byl schopný a i ochotný přisoudit nadměrnému pití a také vypravováním těch našich historek, avšak dnes ne. Dnes v noci, kolem jedné hodiny, jsem se opět probudil s domněním, že se někdo prochází kolem mé postele. Zprvu mě napadlo, že blouzním ze slunce, tak jsem raději zaklepal na stěnu – nic. Dobrá, říkal jsem si, měl jsi za sebou perný den se mnou, jsi jistě unavený a tvrdě spíš ve svém pokoji. Znovu se kolem postele cosi mihlo,

byl jsem si již zcela jistý, že to není pouhý přelud, a že jsem dočista vzhůru. Vstal jsem z postele a chtěl jsem zavřít okno v domnění, že se jednalo o průvan. Zavřel jsem jej a uspokojen jsem opět ulehl do postele, doufaje, že nyní mi již bude dopřáno spravedlivého spánku; ach, kdybych býval byl věděl, co mě teprve čeká...“ Natáhl se po připravené sklence, však tentokrát z ní jen upil. „Když jsem ulehl a přikryl se peřinou, zahlédl jsem na zdi mihnout se stín. Nejvíce mě upoutaly ruce, byly vyzáblé, kostnaté a s dlouhými nehty. Jako přízrak se to stále pohybovalo po pokoji, slyšel jsem skučet vítr přes špatně těsnící okno, to umocňovalo tu strašlivou podívanou, jaké již nechci býti svědkem.

Mlčky jsem ležel, téměř jsem ani nedýchal, přikrývkou jsem měl, stydím se to říct, přitaženou až pod nos, jako malý kluk mající strach z bubáka pod postelí – oh, co já bych za něj v ten okamžik dal. Přízrak se pohyboval, zdálo si mi, v půlkruzích – od oken ke zdi, od té ke dveřím a zpět k oknu. Teprve po mnoha minutách, kteréžto se tvářily jako neskonalá věčnost, jsem postřehl, že se půlkruhy, sic málo, ale přeci jen, zmenšují a mně uvrhávají do pasti, ze které již nebude vysvobození. Jedinou nadějí jsem viděl ve vás – začal jsem tedy buši za zeď co mi síly a odvaha stačily, avšak vy, můj příteli, jste se neprobudil, když jsem vás nejvíce potřeboval. Tedy vzdal jsem to a opět ležel, jako přimražený na posteli a modlil se, vzýval všechny síly, nebeské i pekelné, prosil, žádal je, aby mi alespoň ony pomohly a zbavily mě těchto muk! Přislíbil jsem jim vše, co jsem mohl – od majetku až po svou duši; nebylo to nic platné, pomoc nepřicházela a já byl stále více zoufalý a propadal šílenství.

Prostor, jenž mi přízrak ještě nechával se, sice pomalu, ale stále čím dál více zmenšoval a zmenšoval. Když tedy mé prosby, ať byly jakékoliv, nebyly vyslyšeny, začal jsem se loučit se svým životem, bytím zde a částečně také doufaje, že vy budete mít, nejdražší příteli,“ dopil zbytek pití a

nalil si další, plnou sklenici, ze které též řádně upil, „větší štěstí než já a přízrak vás ušetří. Pohroužen do těchto myšlenek, do loučení se se životem – rozhodl jsem se k bláznivému činu. Dospěl jsem k závěru, že není nijak velký rozdíl v tom, zemřeli nyní anebo o několik minut později, alespoň jsem chtěl odejít s pocitem, že jsem jen neležel v posteli s příkrývkou přes obličej. Sebral jsem veškerou odvahu, která mi ještě zbývala, natáhl jsem se po sklenici s vodou na nočním stolku, vody jsem si krapet lokl a sklenku hodil po zjevení. Jaký to byl slastný pocit, když jsem viděl bolesti kroučící se stín, jak si drží poraněnou ruku a kvapem se odebírá k oknu, které silný vítr opět otevřel.“ Simon dopil zbytek nalité whiskey a pokračoval: „Začalo mi docházet, že to, co jste mi zprvu popisoval po telefonu a poté když jsem k vám dorazil, nebyl jen výmysl nějakého pisálka, nýbrž nebezpečná skutečnost. Již se mi nepodařilo usnout, stále jsem to měl před očima, posedlo mě začínající šílenství...

Když jste za mnou ráno přišel, nevěděl jsem, zda sním nebo bdím, ale prosím vás, neptejte se mě již více, co se mi odehrávalo v hlavě a co jsem viděl.

A tak mně, můj drahý příteli, napadá otázka – jak se vám přihodilo vaše zranění na pravé ruce...?“